Що кажуть, душко, квіточки ті милі,
Що он так красно на траві цвітуть? —
Зривай ті квіти, доки ще зацвилі
І доки другі квіточок си рвуть;
Бо прийде осінь — зіленько зів'яне,
Де сніг упаде — квіточок вже ніт, —
Тогді як око за квітками гляне,
То лиш заплаче на студений світ.

І як ті квіти, що їх яр сплітає,
Не вскреснуть більше, як їх зітре лід,
То так і людська молодість минає,
А що минуло — вже не верне вслід.
Тому зривай си яром твої квіти,
Коли в личку ти калиновий гай,
Коли в душі ще тепле серце світить,
Бо як згасне, то загас і рай.